

TIDEVARVET

Vad har hänt?

NATURLIGTVIS GICK BYGGNADS-MEDLINGEN om inte. Och som ett extra glädjämne till julen varslas nu om att byggmästarna fundera på lockout.

VID KOOPERATIVA FÖRBUNDETS galschafabrik i Gislaved ha arbetarna gått i strejk — den första stora arbetsstriden i den svenska kooperativens historia. Anledningen var föreslagna lönereduktioner. Även efter lönereduktionerna skulle Gislavedsarbetarna bibehålla sin ställning framför de privatanställda och deras förmåner bli jämförelsevis ännu större, därför att privatföretagen redan genomfört lönesänkningar. Utan strejk.

IGÖTEBORG PAGAR HYRESKRIGET för fulla segel. Husägarna ansöka om att få sina hyresgäster vräkta, hyresgästerna blockera affärer, som hyra i vårdarnas hus och vädja till L. O. att transportarbetare inte skall få bära bort deras möbler. Allas krig mot alla. Hur länge skall svenska mäns surlek, prestigesjuka och formalism få saboterar samhällsmekanismen. Arbetet väntar. Pengarna äro beviljade. Kan verkligen inte regering, mellan jubiler och festmåltider, med insättandet av hela sin prestige få arbetet i gång?

FÖRSLAG TILL LAG OM TREDJE MANS rätt vid arbetskonflikter har framtagits av professor Ragnar Bergendal. Hur nödvändig en sådan lag än må synas, inses allmänt att det möter nästan överstigitliga svårigheter att få en på samma gång rättvis och effektiv lagstiftning på området.

SOcialministern har tillkallat sakkunniga att under hr Wohlin ordförandeskap undersöka möjligheter till ökade arbetet. Att observera är att bondeförbundet, riksdagsman Strandlund märkes bland de sakkunniga.

EUROPA FÖR NÄRVÄRANDE mest lyckosamme statsman, Litvinov, har på hemresa från Amerika efter inbjudan besökt Rom och utbytt tankar med Mussolini under tvänne dagar. Det fascistiska stora rådet har ställt ett ultimatum till Nationernas förbund, att det antingen måste ombildas till ett stormaktsförbund och omgäta sina principer — eller också gå Italien ut. De små staterna ha endast att lyda.

US. A. HAR FIRAT FÖRBUNDETS avskaffande med fester över hela landet.

I TYSKLAND FORTFAR MAN med sin »likrikning». På den prästerliga fronten har visserligen uppstått ett starkt motstånd. Turan har nu kommit till läkarna, där de vetenskapligt utbildade skola likrätas med s. k. naturläkare, för vars räkning särskilda 3-åriga utbildningskurser upprättas. Läkarna ha med en för aldrig sedd självuppgivelse accepterat detta och gå nu in för att tillsammans med homeopater och chiropraktiker bekämpa kvacksalveriet, ropande Heil Hitler.

EN HANDELSEn inom den svenska musikvärlden var maestro Arturo Toscanini tvänne konserter i Stockholm, av vilka den senare genom radion nådde hela Sveriges folk. Inte minst den musikaliska insikt och upplysning som Toscanini meddelat genom sitt konstnärligskap och sin absoluta hängivelse till uppgifven, har erkänts med tacksamhet av både musiker och lekmän.

Veckovadalen

Pier Gudro:

"Europas förenta stater" — under Roms ledning

»Det är också en annan kris. Den är europeisk. Typiskt europeisk. Europa är ej längre den världsdelen som leder i fråga om mänsklig civilisation. Det är det faktum som varje tänkande människa bör konstatera både inför sig själv och inför andra. Det fanns en tid då Europa dominerade politiskt, ekonomiskt, Europa dominerade politiskt genom sina politiska institutioner. Andligt genom allt vad Europa under århundraden skänkt av kultur. Ekonomiskt, därför att Europa var den starkast industrialiserade världsdelen. Men bortom Atlanten finnas nu världens största industri och kapital. I fjärran Östern finnas Japan som efter att genom kriget 1905 ha fått kontakt med Europa nu i marscher närmar sig Västerlandet.»

Det är Mussolini som talar i ett av de märkligaste och mest passionerade anföranden denne mångtalare någonsin hållit. Och ungefär samtidigt låter han blåsa ytterligare varningar i den italienska pressen:

Se vad som hänt! Abessinien, som Italien lagt ned så mycket möda på att vinna, öppnar nu sina portar för Japan. Japanska köpmän och industrigrägar ha i Abessinien fått landkoncessioner och privilegier. Av Abessiniens import kommer drygt 70 % från Japan. I Albanien dominerade nyss Italien framom alla andra

nationer. I fråga om bomullstygger och siden är redan Italien fullständigt undanträngt av Japan. Jugoslavien, Marocko, Sydamerika, Nord- och Sydafrika, Syrien, Palestina, Egypten, överallt segrar Japan. I Como, den italienska sidenfabrikationens centrum, säljes japanskt siden. På Rodi fås japanska velocipeder för cirka 50 lire stycket. I Egypten japanska bilar för 50 pund, d. v. s. omkring 3,000 lire. I en holländsk stad har i kampen om en dyrbar röranläggning en japansk firma på många tusen kilometers avstånd slagit en närlägen tysk konkurrent. I Indien biträder Japan Gändhis kamp mot det engelska bomullstygget, men genom att sälja ett tyg som så väl imiterar det handvävda grova indiska, att endast en tekniker kan skilja mellan vad som är ortodox bomullsväv och vad som är japanskt förtalsknä.

Från Amerika har Japan lärt modern teknisk fulländning, men samtidigt har landet behållit traditionell feodalism. I Amerika har man ökat arbetarnes löner och minskat deras arbetstid. I Japan har man ytterligare sänkt redan låga arbetsvillkor och ökat arbetstiden. Men man har samtidigt genomfört ett omhändertagande av arbetarnes fysik, av deras nöjen och vila, emot vilket fasciens ryktbara *Dopolavoro* är intet. Och man

(Forts. Å sid. 4.)

Självständighet och samhällsanda — vanförevårdens mål.

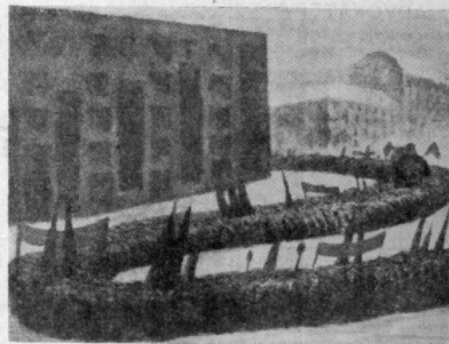
Det mål, som de finska sjukhusläsarinorna och många med dem arbeta för och som något berördes i förra numret av Tidevarvet, nämligen att förhålla sjukhuspatienterna till stärkande och utvecklande arbete under sjukhusvistelsen och därmed till en naturlig och god form för samhörighet med livet utanför sjukhusväggarna — det målet är i hög grad utmärkande för arbetet inom den svenska vanförevården.

När Tidevarvet vänder sig till Vanföreståttens i Stockholm föreståndarinna, fröken *Sigröd Höjer*, för att få höra hennes åsikt och erfarenheter om dessa frågor, svarar fröken Höjer genast med ett kraftigt understryka den utomordentliga betydelsen av att man inte för vårdens kroppen försummar själen. Långliggar- och andra yrkesmänniskor utbildas till full konkurrenskraft på öppna marknaden. En rundvandring i de olika verkstäderna i den visserligen litet trångboddna institutionen vid Grevtegatan ger god upplysning på den punkten. De svårt vanföra, och sådana som av olika anledningar inte passa för dessa slag av yrkesutbildning uppöva emellertid andra färdigheter, och den utställning och försäljning av vanförens handarbeten och slöjdstulor som ägde rum i Stockholm i förra veckan visade en mycket hög standard både i fråga om smak, utförande och ändamålsenlighet.

(Forts. Å sid. 4.)

Honorine L. Hermelin:

Vår egen tids historia.

Demonstrationståg i Moskva. (Målning av Diego Rivera.)

Med jättebokstäver står denna titel på omslaget till en nyutkommen bok, en digger volym på 700 sidor, vägande något över 2 kg. Den utgör första delen av ett verk på sex, som från olika synpunkter skall behandla samma ämne: *vår egen tids historia*.

Vilken titel! Hur lockande! Och knappast mindre lockande är specialrubriken på den nu färdiga delen: *Demokratiens seger och kris*. Författaren, docenten Herbert Tingsten, är känd genom utmärkta framställningar av amerikansk demokrati och av fascismen i Italien (N. och K. 1929 och 1930) samt genom fästningsartiklar i aktuella politiskt-teoretiska frågor.

Tingstens framställning av demokratiens seger och kris börjar med en översikt av system och ideer: »det demokratiska systemet», dess ideologi, former, partiväsen och »kris»; vidare »aktuella tankeriktningar i samtidens politiska diskussion»: antiintellektualismen, de korporativa idéerna, integrationsläran — ordet torde närmast betyda: teorin om den mänskliga samhörighetens uttrycksmedel — samt slutligen »diktares idéologi»: kommunismen, fascismen och nationalsocialismen.

»Denna avdelning, i synnerhet vad som gäller de aktuella ideriktningarna, är synnerligen intressant och nyttig — upplysande, ger svar på frågor, väcker lust till fortsatta studier på berörda områden. De frikostiga och mycket väl valda citaten ge — jämte god belysning åt de idéer de hävda — tillika en fläck av biografiskt liv åt framställningen. Man sätter på Barrés', antiintellektualismens »ilrofoladers», smala, biintellektuella ansikte med hjärtlig rördelse.

Bokens ojämförligt största del, fem sjuättedelar ungefär, är emellertid ägnad staternas *författningspolitiska utveckling* under de sista 50—75 åren. De sex »stora» — Frankrike, Förenta staterna, England, Tyskland, Italien, Ryssland — har fått sig tillmätt ett helt eller halvt hundraått sidor, de tjugu »små», börjande med Sverige och slutande med Kina, får tillsammans disponera det sista hundraått sidor.

En förtärfilig uppslagsbok — denna sista del. För partibildningar och regering, författningsförändringar eller folkskjutningar redogöres så gott som fullständigt i vad som gäller »de sex stora». Uppgifterna är kanske föga fyligare än nationalsocialismen. (Forts. Å sid. 4.)

Brist på smak

På uppmaning av Överståthållaren Notthin har Justitiekanslern anbefallt åtal mot ansvariga utgivare av Tidskriften för Sexuell upplysning och Nakenkultur-rörelsens organ Natur och Hälsa.

Beträffande den förstnämnda tidskriften har J. K. funnit en artikel benämnd Homosexualiteten och en annan, Det sexuella samlivets teknik, så särade för tukt och sedlighet att det motiverar åtal.

Vad Natur och Hälsa beträffar synes det vara vissa bilder, som falla under åtal av samma skäl. Saken är delikt, särskilt vad den förstnämnda tidskriften beträffar. Redan vid utgivandet av sitt andra häfte räkad den ut för en vägran från pressbyråns sida att distribuera densamma inom järnvägens område. Detta förbud, som av många ansågs ganska omotiverat, hade genast till följd att publikationen sökte sin läsekrets genom gatuförsäljning, vilket ytterligare underströks genom arroganta löpsedlar.

Hur äro nu de åtalade artiklarna? Denna, Det sexuella samlivets teknik, författad av den kände norske läkaren Karl Evang är en i allö vederhäftig, allvarig publikation. Det skall mycket illvilja till

för att finna något tukt och sedlighets-särande från författarnes sida. Vad man däremot kan med bestämdhet säga är att löpsedlarna — även om där ej står ett enda ord om icke ståt i artikeln ifråga — är ett ohöjligt vädjande till sensations- och vinningslystnaden. Man måste beklaga dels att ledningen varit i total avsaknad av smak, dels att åtal ej befallits mot löpsedlarna, pm man nu nödvändigt vill åtala.

Även om den andra åtalade artikeln gäller i stort sett samma resonemang.

I Norge utgavs redan ett år tidigare än här en tidsskrift av samma namn och utstyrrel, som den svenska. Artiklarna äro också ofta desamma. Men oss veterligt har spridningen av tidningen där icke skett på samma förgävesveckande sätt som hos oss.

Om det är sant som uppgivits i pressen att Natur och Hälsa gått ut i trettio-två exemplar så är det ävenledes uppenbart att här är ett längre fråga om ett legitimt intresse. De som av ideella skäl medverkat i denna publikation borde snarare känd bystelse inför en sådan framgång, och i tid revat seglen.

Europas förenta stater.

(Forts. fr. sid. 1).
har vidare genomfört en produktionsdisciplin varav likaledes fascisismen har åtskilligt att lära. En enda organisation har hand om hela Japans väldiga bomullstillämpningsproduktion. Denna inköper i block allt vad landet i given stund behöver av råmaterial och får därigenom betalt cirka 12 % billigare än vad andra länder betala. Den bestämmer sedan den typ som varje särskild fabriksanläggning skall främja. Ny besparing! Den omhändertager därpå exporten medelst samarbete med rederier, vilka i utbyte mot betydande och regelbundna frakter gå med på att sänka sina transportavgifter. Och resultatet blir att Japan kan sälja dessa sina tyger 20 & 30 % billigare än någon annan nation.

Botemedel? Det ekonomiska, säger Mussolini, är att i alla europeiska länder införa det korporationssystem, som fascisism sedan många år arbetat på att bygga upp. Och som ju också syftar till att eliminera konkurrensen mellan enskilda producenter, statligt kontrollera löner, arbetstid, export och import samt etablera det allra strängaste samarbete mellan alla dem som oavsett s. k. samhällseliga skikt ha intresse av en given produkt.

Och det politiska? »Europa», ropar Mussolini med all sin lidelses styrka, »Europa kan ännu söka återgå världscivilisationens roder om det förmår åstadkomma ett minimum av politisk enighet.»

Med andra ord! Om Europa förmår åstadkomma Europa förenta stater. Det är det stora målet Mussolini numera siktar på. Sedan ganska länge har han drömt därom. Men sedan ungefär ett år tillbaka har han talat därom allmän och mera öppet. Det vill säga sedan han kände sig säker om att Hitler skulle segra. Ty med Europa förenta stater menar Il Duce realitet ett helt igenom fascistiskt Europa enat under Roms ledning.

»Man kan inte stanna i Rom utan en universell idé.» Dessa Mommsens ord gjorde Mussolini till sina redan den 15 juni 1921 då han ännu ej var annat än en relativt okänd medlem av Italiens deputeradekammare. Och de ha säkerligen ofta ringt i hans öron, ända tills han ungefär elva och ett halvt år senare över Turins största piazza slungade ut försäkningen: »Detta sekel är fascisternas. För tredje gången skall Roma leda folkens öden.»

Men Mussolini är en försiktig man. Han har åtskilligt av mystiker, men i än högre grad är han åttitaliensk kalleljämrat realist. Han tar inga språng ut i det okända. Han vill alltid veta sig ha mark under fötterna. Han föredrar att först ha börjat realisera och därefter lägga fram teorier och planer.

Men nu tycks han våga hoppas på sina drömmars fullbord. Tyskland nationalsocialistiskt. Österrike trekvarfascistiskt. Spanien på väg mot fascisism. Ständigt växande fascistiska partier i England, Frankrike, Holland, Ungern, Schweiz,

Självständighet och samlingsanda...

(Forts. fr. sid. 1.)
Också barnen bli tillgodosedda med olika sysselsättningar, lekar, arbeten, filmföreläsningar, fester. Den dag Tidevarvet besökte anstalten var ett anslag uppsatt om en ping-pång-lövan mellan anstaltens ungdom och ett lag utifrån staden. Och adventsfirandet förbereddes med kaffedrickning, sång och ljus.
Den malmvedvetna strövan bort från anstaltsprägen, bort från uppfattningen om de vanföra som en sorts människor för sig i samhället gäller för alla de fyra värdshuset i Sverige, Stockholm, Göteborg, Hårsnäs och Helsingborg, vilka ledas efter mycket enhetliga principer. Men det är alldeles tydligt att denna strövan har många svårigheter att övervinna. Blotta faktum att man går fyra år i yrkesskola, där allting finns, eller värdas i åttal där man i både bokstavig och bildlig bemärkelse ständigt får gå till dukat bord, inbjuder naturligt nog till det som fröken Högjer kallar »den största faran i vårt arbete, nämligen att de unga människorna helt enkelt inte vill». Det måste ständigt ställas fordringar. Och så mycket som möjligt måste vi, säger hon, arbeta utåt, bort från anstalten, fram emot en växande utbildning i hemorterna eller utanför anstaltens murar. I detta arbete spelar kuratorinstitutionen en stor roll.

Vanfördheten i Sverige förfogar också över skolor för barn — av vilka ett ligger ute på Lidingsö, mitt i en stor, vacker trädgård. Där går för närvarande 45 barn, gossar och flickor, i skola. Hemmet som förestås av fröken Greta Wickhem är både vackert och hembefärdigt med alla möjligheter till utnyttjande. Ett av de vanliga skolarbetets slut är det så kallade läxningen, då de äldre barnen hjälpa de yngre till rätta. Ett besök i klassen med alla dessa strålande, ivriga, duktiga unga, som läsa och stava med en framåtanda, som om aldrig några små halta fötter eller sjuka ryggar störde dem, är uppbyggligt. Dels finns välutrustade slöjdrum, där tio- tolvåriga små mästars tillverka källar, handvävstolar och allenda nyttigheter — dels även ett praktiskt samlingsrum med stora möjligheter till trevliga sysselsättningar.

Så försöker man redan från början lägga grunden till den självständighet, samlingsanda och förtröstan, som alltid i högsta grad måste vara aktuell för alla människor, men som för dem som genom sjukdom — i detta fall hållningsfel eller defekter i rörelseorganen — fått en extra svårighet att övervinna, stå som särskilt eftersträvsvärda och välsignelsebringande mål.

C. H.

Polen. — Segerkänslan är så stor, att i den nyligen utkomna och av Mussolini själv recenserade och lovdade boken, »Il trionfo del fascismo del U. R. S. S.», förespås att Sovjet åttaligen skall inse sina femårsplaner otvivelaktigt och följaktligen även sin ideologiska oduglighet och undan stigande nöd söka räddning hos — fascisismen!

»Mussolini medlar», står det ofta i tidningarna nu för tiden. Ja, allt vad offras kan för att få vara den där allt ställer till rätta, offerar Mussolini numera. Hans uppvisande av den vitt skiljaktiga plan han ursprungligen utarbetat för fyrmaktspakten, hans undfallenhet inför Tysklands värsta förlöppningar, hans viljelighet att glömma Hitlers otack, hans

Vår egen tids historia.

(Forts. fr. sid. 1.)
vad som ges i Nördisk familjebok och Statesmans Yearbook tillsammans, men i varje fall finnas de här lättillgängligt samlade fram till så sent datum som oktober 1932. Ett utmärkt fint uppställt sakregister ökar också värdet som uppslagsbok.

För dem som är ute i bestämt ärende, som söker en upplysning någonstans på de områden som behandlas, måste boken bli en god tillgång. (Med verkligt berättigande kan man säga att den ej bör saknas i något bibliotek eller skola.) Men för denna fåtaliga skara kan den knappast vara skriven. Och för vetenskapsmän ej. Men väl för de stora skolor, som i dag hungar efter att få veta något om sin egen tids historia, den villersamma, den djupintressanta, den som de måste genomföra. Sannolikt menar boken att stå dessa till tjänst, att vinna dem till läsare.

Men det är det smärtsamma med denna stora, dyrbara bok med det lockande namnet och alla de fina illustrationerna, att dessa läsare kan den aldrig vinna. Två saker, och endast dessa, förmår upplysa en historisk framställning så att den överhuvudtaget blir skönjbar och fattbar — har förmått låta båda ljusen lysa med full glans, mer eller mindre stilla, mer eller mindre flammande. Men utan någondera av dessa ljuskällor lämnar en framställning allt i mörker. Den må säga sig syfta till objektivitet, till att lägga fram fakta för läsarens eget omdöme, vilja undvika »värderingar» och »konstruktioner» och »allmänna historieperspektiv», men vad den ger är kaos, och över kaos ruvar mörker. Det hjälper inte om också var enda nämnd gubbe finge sitt porträtt i texten och varje kapitel sin sammanfattning på slutet.

Medvetet eller omedvetet kräver en läsare det mått av meditation över samlade fakta, som gör att författarens blick klämnat till överblick och djupnat till kännning med det mänskliga inslaget i historiens händelser. Detta förnims omedelbart, ofrånkomligt. Läsaren vet det — eller vet det inte — men lever och handlar därefter: går bedrövd bort, eller undfår åtminstone en gnista uppbyggande kraft.

Honorarie L. Hermelin.

midhet vis-à-vis Frankrike, hans ivriga värme i fråga om England, hans stora pekuniära uppoffring för Österrike, hans oavtäckta arbete för Ungern och Bulgariens revisionsönsknningar — alltsammans led i en och samma plan:

Roma caput mundi, rerum suprema potestas.

Roma nov. 33.
Pier Gudro.

Svar på kritiken mot Den nya sjuksköterskeföreningen.

Härnadan införa vi ett par beaktansvärda inlägg i den diskussion om Sjuksköterskeförening som väckts genom Röda-Korssysters kritik i förra numret av Tidevarvet av föreningens nya stadgar.

Andra paragrafen i Svensk Sjuksköterskeförenings stadgar.

Då jag läste »Röda-Korssysters» artikel i senaste numret av Tidevarvet måste jag säga att det föddes inom mig två rakt motsatta omdömen, nämligen gillande och ogillande. Jag, och säkert flera med mig, kan inte se annat än berättigande i de framförda anmärkningarna. Den anförda paragrafen — angående inträdesfordringar i Föreningen — diskuteras även på den s. k. »17-juni-kommitténs» sammanträden, varvid vissa smärre ändringar föreslogs, men paragrafen ansågs i övrigt kunna vara oförändrad tills vidare. Det gällde då tydligen viktigare angelägenheter, det gällde att få till stånd en sjuksköterskeförening som även kunde tillgodose våra sociala och ekonomiska intressen och vara ett stöd i de fall, där vi sjuksköterskor ståt rätts- och försvarslösa och därför alltid dragit det kortaste stråt.

Den, som liksom »Röda-Korssyster» känner till de gamla diktatoriska förhållandena inom sjuksköterskeföreningen samt vår kära stora indolens, förstår att dessa förändringar endast kunde komma till stånd genom kompromiss. Vi får därför vara mer än glada åt det stora steg framåt som redan är taget, och hoppas på att finslippingen av stadgar och dylikt i de mån det anses behövt skall komma att ske inom en snar framtid.

Vad jag vill opponera mig emot är att »Röda-Korssyster» ej tidigare givit sig tillkännat! Rekonstruktionen av föreningen har pågått ca 1½ år! Jag anser det psykologiskt att möta den nybildade föreningen, som ännu knappt har börjat andas, med ett ogillande av stadgar. Man bör ju även visa en viss hänsyn mot den kär man kallar sin egen och icke dra i härdn mot en bagatell som denna inför offentligheten. Där är vi tillräckligt tröskade. Jag skulle vilja ge »Röda-Korssyster» ett gott råd:

»Gå in i föreningen och stå orädd och öppet för Era åsikter! Det kommer an på oss envar vilken framtid Svensk Sjuksköterskeförening går till mötes. Så demokratisk har den ändå blivit!

Friskare vindar väntar vi från en sådan som Ni!

En annan Röda-Korssyster.

Till »Röda-Korssyster»!

Bästa Kollega!

Tillsammans med ett par kamrater och en jurist hade jag uppdraget att utarbete förslaget till Svensk Sjuksköterskeförenings nya eller kanske rättare sagt omändrade stadgar, de nu antagna. Hur många förslag tror Syster att vi utarbetade? Syster vet inte. Nej, jag vet det faktiskt inte heller. Man måste komma ihåg att föreningen då redan bestod av cirka 2,000 medlemmar, av vilka de flesta ansågo stadgarna bra som de voro, åtminstone sade de inget annat. Måste vi inte ta litet hänsyn till deras önskemål också?

Vad var det då vi ville, som inom föreningen förträdde oppositionen? Vi ville: att icke som hittills en liten grupp sköterskor skulle sitta i Stockholm och bestämma om våra angelägenheter utan

att lokalorganisationer skulle bildas överallt i landet och genom befulmäktigade ombud komma tillsammans för gemensamma överläggningar och beslut, vi ville att en centralstyrelse förlagd till Stockholm men ett ensamt bestående av stockholmsköterskor, skulle leda oss, vi ville att en expedition skulle upprättas, där en sekreterare alltid skulle finnas tillgänglig att med rått och död hjälpa såväl de olika lokalorganisationerna som de enskilda medlemmarna, vi ville att förening skulle få en tidskrift som var obligatorisk för varje medlem, så att hon genom den kunde följa alla sköterskefrågor inom och utom landet och bli upplöst om alla föreningsangelägenheter.

Var det något nytt eller ej? Om Syster nu sätter sig ner och läser igenom stadgarna, så kommer Syster att finna, att allt detta har vi fått. Skulle vi då inte i vår tur vara villiga att kompromissa på alla de punkter, där man begärde det av oss och vi utan att rubba på grundprinciperna kunde göra det. Jo, gärna. Jag skulle, hur tråkigt och besvärligt detta arbete än är, gärna sätta mig ner igen och försöka förlatta stadgar, om det behövdes, då ett så gott resultat kan vinnas. Och stadgar äro icke skrivna för att bestå alltid, de gå då ändra, men endast av dem som komma med och låta höra sin röst.

Jag medger gärna att den lilla detalj, dock med så liten reel betydelse, som Syster i sin artikel påstår, är överflödig, men inte bör den väl få hindra en sköterska, som vill något för sin kär at anta sig till föreningen. Ingenting kan utlätts genom att man ställer sig vid sidan och bara kritiskt ser på, utan genom att man kommer med och talar om vad man vill ha anordnande. Vilken medlem som helst äger rätt väcka förslag till centralstyrelsen (se § 18 av stadgarna) förslag tagas upp till diskussion, majoritetetsbeslut avgör. Är det inte demokratiskt? Välkommen alltså snart in den lokalorganisation, dit Syster bör, vederbörligen inbjälpt av två goda kamrater!

Med kollegial hälsning!
Elsa Pehrsson.

Hamiltons Tranåsbaden är en vinter- och sommarort i en av våra vackraste och för ändamål lämpligaste trakter, nämligen Holadalen, på gränsen mellan Småland och Östergötland. Den högrena luften, den vackra naturen omkring sjön Sonnen och de moderna anordningarna vid sjöns bådanställen har på så sätt gjort Hamiltons Tranåsbaden känt och omtyckt. Tranåsbaden är en liten anstalt med utpräglat hemkarakter. Den har särskilt specialiserat sig på reumatiska och neuralgiska sjukdomar, men är genom sitt vackra läge, sina sportmöjligheter och bekväma kommunikationer förmög också som rekreationsplats i allmänhet. Samtliga priser vid kurorten ha sänkts till följd av de tryckta tiderna. Prospekt med upplysningar om priser, behandlingsmetoder etc. erhållas från Hamiltons Tranåsbaden, tel. Tranås 500.

Ornberga vilohem, Tullinge, god rekreation, bekväma förbindelser med Stockholm. Beställningstelefon Tullinge 51. Telefon för gästerna Tullinge 149.

TIDEVARVET

Trievaldsgränd 2, 3 tr., Stockholm.
REDAKTION:
Telefon 20 48 42. Mottagningstid 10-12.
EXPEDITION:
Telefon 20 48 42.
Kontorstid kl 10-12 f. m., 1-4 e. m. Postgiron 1544.
PRENUMERATIONSPRIS:
För helår kr. 6:-, halvår kr. 3:25, kvartal kr. 1:75. Lösningsnummer 15 öre.
ANNONSPRIS:
I text 25 öre per millimeter.
Stockholm 1933
Zetterlund & Thelander Boktryckeri-A.-B.

**AKTIEBÖRSBILAGET
KOL och KOKS**
Telefoner: »KOL och KOKS»

Senaste nytt!
Handmålad lampskärm på särskilt preparerad oljeduk utföres på beställning i alla storlekar och modeller (valfrtia motiv) exempelvis egna vävda plattor o. s. v. Rullgardiner mål. Amatorföretag.
K. W. Lindbergs Konstateljé
Regeringsgatan 50, 1 tr. ö. g., n. b. Tel. 20 82 28.
STOCKHOLM.
Förfärringar från landsorten besvaras omg. Ombad antagas å plattor, där vi är öro representerade.